

Táv: 19,7 km

Lajosmizse – Csemő – Csemő, Ereklyés - Mikebuda

Szép téli időre ébredtünk a mai napon: a táj fehér volt, az idő 0 fok alatt a szél pedig még hozzá tett pár fokot, persze mínuszban. De az igazi természetjárókat – vagy talán fanatikusokat, mint mi – ez nem igazán tartja otthon. A Piccoló drinkben volt a találkozó, illetve a reggeli frissítők elfogyasztása. Már 8 óra után kimentünk a templom mellé a 8:33-as buszhoz. Így kellő időnk volt, hogy hozzáhangolódjunk a hideghez, bár az útvonal tervezgetése és régen látott túratársaink üdvözlése feleltette a majd fél óra vacogást. És eljött az első utazás ideje. Felszálltunk a buszra és fél táv után azt vettük észre, hogy lám csak mi vagyunk a buszon. Ez végül is rendjén van mivel 'különbuszt rendeltük', legalább is többünknek volt ilyen érzése. Megérkezve Csemő központjában megkerestük a következő busz indulási pontját, a túloldalán. Újabb ácsorgás a hidegben, de többünk vett fel ma meleg kabátot, sapkát, sálát, kesztyűt így az edzettségünk mellett ez is tompított a hidegen, így már csak -5 fokosnak éreztük a levegőt. A busz kicsit késett, de nem is utaztunk rajta sokáig az **Ereklyés nevű megállóban (9:36)** leszálltunk róla és itt volt mai túránk tényleges kiindulópontja. Már majd 1,5 órája együtt voltunk, nagyon messzire nem jutottunk, de eléggé esemény dúsra sikeredett. Na de ami még ránk várt.

Leszállva egy kis tájékoztatást kaptunk a megállónál lévő épületről az egyik régi épület lakosától, aki velünk együtt szállt le a buszról. Sokaknak az itt álló épületek csak régi, omladozó épületek, de nekünk információk, értékek és a múlt hírnökei. A mai nap nem igazán kínált annyi élményt, mint a múltkori, de a múlt szelleme megint megérintett minket. A múltba már első lépéseinkkel beleléptünk, amint elhaladtunk a Mikebudai útra átvezető földút mellett található régi gazdasági épület mellett. Amikor fák között haladtunk a szelet annyira nem lehetett érezni, viszont a műút melle való haladás csöppet sem volt kellemes. Ezért is volt jó, amikor egy alig járt erdei útra tértünk le és az érintetlen hóba lépkedtünk. Egy elhagyatott régi tanya területére és épületéhez érkeztünk (10:00). A ház lakatlan volt, benne több 'alkalmi' bútort találtunk. Utólag a tajertektar.hu oldalról derítettem ki, hogy ez valószínű a Farkas-tanya volt. Útvonalunk nem igazán hagyta, hogy a múlt szelleme elhagyjon minket, mivel ez is egy ki szeletet jelentett a környék múltjából. Továbbhaladva fák között egy szélesebb erdei útra értünk mely egy árok túloldalán vezetett. Ezen már sűrűbben jártak, mert a hó már le volt taposva.

Egy útkereszteződéshez értünk és jobbra kanyarodtunk, majd mögölünk kutyaugatásra figyeltünk fel. Kíséretet kaptunk pár kuvasz személyében. Szinte mindegyikünkre jutott egy kutya, de csak tisztes távolból ugattak, és egy idő után nem követtek minket. Közben elhaladtunk egy fakitermelés területe melle ahol feltételezhetően a Kis-Strázsa-hegy volt. Újabb fordulás, de ezúttal balra és egy kicsit sűrűbb erdőben mentünk, elhaladva egy-két szépen felújított, rendezett udvarú tanya mellett. Attól függetlenül, hogy szinte hasonló fák és útviszonyok jellemezték utunkat 'csattogtak' a fényképezőgépek. Mindenki igyekezett megörökíteni a táj nyugodtságát, egyhangú, de mégis változatos fehérségét és persze a túratársak reakcióit, hogy kinek mit jelent a hó, a hideg és a táj. Egy erdőirtás területére érkeztünk ahol egy hatalmas jelfa (10:46) állott és magasodott az ég felé. Dömötölgynek, én személy szerint Dömötörlgynek neveztem el. Hihetetlen, hogy elnézve a környéket nem igazán volt itt olyan fa, amely a nyomába érhetett volna és nem is igazán lesz. Kár lenne ha ez a fa eltűnne, mert bár nyáron árnyékot, eső és szél ellen védelmet nem nyújt, de méltán hirdeti, hogy az erdőben az ember néha érthetetlen beavatkozása ellenére is a fa az úr. Túl él mindannyiunkat, de legalábbis a napjai nyugodtabban telnek. Lenéz ránk, és csak apró pontok vagyunk alatta, illetve pár pillanat az éveiben. Mi fel sem fogjuk a nagyságát, csak próbáljuk valahogy magunkkal vinni fejben és a képeken.

Továbbhaladva kis emelkedő következik és egy magasles mellett haladunk el. Az erdőirtás véget ér és egy lőtér területére érkezünk meg. Figyelmeztetés nincs, hogy tilos a bemenetel, illetve kerítés sem akadályoz minket így bemegyünk a területére. Jobbra fordulunk a ház és a lövészállások, kilövő berendezések között elhaladva. Galagonya bokrok alatt, mellett vezet el utunk, ahogyan felkapaszkodunk a **Strázsa-hegyre**. Felérve (11:04) egy lövésztorony magasodott rajta, melyre Zsoltival fel is kapaszkodunk. Csak annyit változik a helyzet, hogy az eddig alulról látott fák lombkoronájának tetejét is megcsodálhattuk. Végül is ez nem kilátó, bár az is lehetne itt, hogy tiszta időben messzire el lehessen látni. De hát itt nem a turistákat helyezik előtérbe, hanem a inkább a 'vadászokat' a lőtérbe. A hozott süteményekből ettünk egy-két falatot és finom forralt bort is fogyasztottunk.

Kicsit átmelegedve visszamentünk a földútra, majd jobbra fordulva kiértünk a Lőtér területéről és visszafelé tekintve már megláttuk a tiltó táblát, de hát mi nem be, hanem kijöttünk onnan. A jártabb út jobb felé vezetett,

de mi túrázni jöttünk és egy kis kalandot keresni. Ritkábban járt erdei úton egyenesen folytattunk utunkat, de mögölünk a lóter területéről autóval utánunk jöttek. Kicsit fitogtatták az erejüket, de hát lövészet nem volt, jól észrevehető figyelmeztetés sem így mi nem csináltunk ebből nagy ügyet. Szerencsére ők sem és visszafordultak. Egy erdőirtás mellett haladva értünk be **Mikebudára**, majd az Erdő utcán értünk el az Iskola utcához ahol jobbra fordulva betértünk a sörözőbe (**11:41**).

Mikebuda – Pusztavacsi erdő – Pusztavacs

Itt ismét ettünk egy kis süteményt, többen kis frissítőt ittunk, illetve a helybeliekkel is 'beszélgetésbe' elegyedtünk. Fél óra után kénytelenek voltunk elhagyni a 'szellemi tajgetosz' helyszínét. A szél kicsit hűvösebben fújt, de a sörözőben minket ért 'hatások' sokáig nevetettek. Áthaladtunk az Albertirsára vezető úton, majd egy szélesebb erdei úton mentünk. Sokáig csak a bal oldalon kísért minket erdő, így jobb irányból jobban ért minket a hideg levegő. Nem sokkal azután ahogy beértünk az erdőbe, egy kereszteződésnél jobbra fordultunk. A fák valóságos kaput képeztek, csak a felirat hiányzott: *Isten hozta a vacsi erdőben, ahol a múlt életre kell!*. Egy újabb egyenes szakasz következett, majd az egyik kereszteződésnél balra fordultunk. A vacsi erdő egyik jellegzetessége a párhuzamosan és merőlegesen futó erdészeti utak sokasága, így ha nem rendelkezél helyismerettel akkor az egyik kereszteződés olyan mint a másik. Így télen azáltal, hogy kopasz az erdő nem igazán van látnivaló. Engem inkább az ragadott meg, hogy sehogy sem lehetett látni az út elejét és a végét, és nem is volt közelebb, de távolabb sem a kezdete és a vége. Mintha időcsapdába kerültünk volna. Az idő egyhangú volt semmi változás, semmivel sem volt sötétebb, sem világosabb, sem melegebb, sem hűvösebb, csak a fák jobb és baloldalt, illetve egy-két kis bucka. Ha mindegyik kereszteződésnél jobbra, vagy balra fordulnánk, lehet nem jutnák ugyanoda vissza, de az sem tudnánk hol vagyunk. Tehát könnyen lehet egy labirintus az egyébként felkockázott erdőből. Aztán valahogy visszatértünk a valós időbe vagy inkább a múltba, mert megérkeztünk az **Amália-major** hült helyéhez (**13:16**). Akkor talán ez mégis a jelen, mert itt már nem volt semmi sem csak egy szántó, melyet erdő vett körül. Egy magasles is állott az erdő szélén. A szántón keresztül haladva kicsit hidegebb szél fújt és közben próbáltuk elképzelni mi álhatott itt. Itt annyira nem volt megfogható a múlt, de a szelleme átjárt minket, s talán figyelt is a magaslesből.

És végre jobbra fordultunk, hogy egy újabb egyenes szakaszt járjunk végig, legalább is mondaná az, aki unalmasnak találná az útvonalat. De nem nekünk! Egy kis különlegességet rejtettek el a fák: régi, a majorhoz vezető vasúti sín töltése mellett haladtunk folyamatosan. Mindenki egyetértésében a több földágyás közül egyértelműen beazonosítottuk azt, amelyen hajdanán a talpfák voltak. (*Aki nem hiszi az járjon utána!*) A szakasz féltávján felmelegítettük magunkat egy kis forralt borral és pálinkával, valamint energiát gyűjtöttünk a süteményekből. Továbbhaladva egy ponton annyira nyilvánvalóvá vált, hogy a töltés fut a fák között, hogy többen fel is mentünk rá (14:09). Jobbra néztünk, majd balra csak éppen már a vonat nem jött, szerencsére. Vagy inkább sajnos, mivel biztos más lenne a táj képe egy pöfögő vonattal. Igaz akkor mi nem lehetnénk itt. Sokat lehetne ezen elmélkedni, de legalább a talpfák meglennének, de nekünk az is elég volt, hogy a töltést megérinthettük, a részévé válhattunk. Igazán ez volt a fő jellemző a mai túránknak vigyáz hova lépsz, mert a múltban találod magad. De nem azért mert annyira magunkba beszéltük, hanem azért mert szembe jött velünk, vagy kísért minket, magához csalogatott. Pedig ez csak egy erdő volt és ugye a növények nem beszélnek. Érdekes mi mégis meghallottuk hívó szavukat. Ehhez csöndbe sem kellett lenni csak engedni azt, hogy ne az egyhangúságra figyeljünk, hanem arra, hogy tud-e valami ismeretlent nekünk nyújtani. Hát igen megint a múlt szelleme. Lehet magunkba járva nem vennénk ezeket észre, de ettől jó a mi csapatunk mert vannak akik többet tudnak az adott tájról mondani, felhívni a figyelmet a nem látható dolgokra, de vannak akik ezt meghallgatják és mégis senki sem érzi magát hátrányba, kevesebbnek. Jó új dolgokat megtudni, elmondani, megosztani. Ettől különbözik leginkább a 'nézzünk meg minden bokrot túrázás' a 'rohanjunk minél előbb végig a teljesítménytúrázástól'. Nekünk nem az idő, a táv a lényeg hanem az együtt töltött idő a természetben.

Újabb utak kereszteződésénél, ahol a vasút hajdani kanyarulatát is fel lehetett ismerni balra fordultunk. Egy magasles mellett haladtunk el, majd következett egy kis emelkedő és máris a **Komfár-hegyen** voltunk (**14:33**). Igaz a csúcspontjához még egy kicsit fentebb kellett menni. Kilátást nem nyújtott, de mögé tekintve látni lehetett, hogy ez nem egy szokványos dombocska, mint azt sokan hinnék, ha elhaladnak itt. A csapat fele továbbhaladt és egy útkereszteződésben várta be a hegymeghódítókat. 14:46-kor értük el a Kőrösi utat, egy régi piros jelzés útvonalát. Ismét egy hosszú, egyenes szakasz következett és már jobban fáztunk, mint a túra elején. Nem csoda, mert már majd 15 kilométert tettünk meg a hóban, szélben, hidegben. Letértünk az útról és a temető felé vettük az irányt. Pusztavacs temetője eléggé messze esik a településtől, de rendezetnek tűnt. Sőt a

fák között régi sírokat is találtunk. Íme egy temetőben is lehet találkozni a múlttal anélkül, hogy az itt elhunytakra gondolnánk. A temető egyik felében a régi sírhalmok és fejfák, a másikban a kőhalmok a kicsit cicomás feliratokkal.

Furcsa befejezése volt ez a mai túránknak, de azt is mondhatnánk, hogy a múlt szellemét visszaengedtünk a nyughelyére, azért hogy ha majd legközelebb jövünk újra segítsen nekünk, illetve annak aki meg akarja hallgatni. Ez olyan mint az erdő: csak kölcsönbe kapjuk próbaképpen, hogy mit teszünk vele. Felhasználjuk arra, hogy újat teremtsünk, vagy éppen elpusztítjuk. Mi túráinkon, mint ezen is próbálunk újat adni azzal, hogy nem hagyjuk a múltat elfeledni, és az erdőben sem teszünk kárt, hanem inkább tiszteljük. Vendégek vagyunk és méltó kiszolgálásban részesülünk. Hogy ez mitől lenne új: hányan tudják, akik erre járnak, hogy voltak itt majori vasúti ágak, van több hegy is amely méltó a nevéhez, van egy fa mely vigyázza az erdőt. Aki ezen sorokat egyszer is elolvassa, és ezekről nem tudott az biztos új információhoz jut, és talán elindul felkeresni ezeket a helyeket. Az erdőt is úgy adjuk vissza ahogy kaptuk érintetlenül.

A temetőt elhagyva (15:35) kiértünk egy szélesebb földútra, majd áthaladtunk az Örkény - Albertirsa úton és begyalogoltunk **Pusztavacsra**. Itt a település táblánál csoportképet készítettünk. Már sötétben értünk el a Hunyadi-téren lévő sörözőbe (**16:05**). A Pusztatemplom romját most kihagytuk, de hát úgymint megvár minket. A sörözőben kicsit átmelegedtünk, ettük, ittunk és a mai túráról, illetve a következő programokról beszélgettünk. Pusztavacsról, egy majd 10 perces fagyoskodás után jutottunk át Örkénybe a 16:50 után induló busszal. Itt még egy kis csevely, majd a csapat 6 tagja Lajosmizse felé, 2 tagja Dabas felé vette az irányt, hogy a hosszú nap után a melegben megpihenjen.

A mai nap nem a látnivalóktól volt gazdag, hanem attól amit a múlt ránk hagyott. Ismét a természet részeivé válhattunk, bár a hőmérséklet nem volt kegyes hozzánk mégis kellemes volt ez a hat és fél óra. Lám egy olyan helyen is lehet tartalmas túrát eltölteni ahol csak erdészeti utak vannak, meg egy-két 'domb'.

GPS adatok: 19,7 km mozgás idő: 4:31, álló idő 1:58, menet idő 6:29.

A www.turistautak.hu-n nem lehetett volna csak az út 30%-ról itinert készíteni.